

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie swe Komisja opiera na trzech następujących zarzutach.

Zgodnie z pierwszym i drugim zarzutem odwołania w zaskarżonym wyroku Sąd błędnie odrzucił podnoszony przez Komisję zarzut niedopuszczalności wniesionej do niego skargi. W ramach pierwszego z tych zarzutów Komisja twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa ze względu na to, iż uznał, że pisma księgowego Komisji z dnia 24 czerwca i 8 lipca 2011 r. wywołują wiążące skutki prawne. Pisma te stanowią zaś jedynie wezwania do zapłaty kwoty należnej w wykonaniu decyzji w sprawie metakrylanów i stanowią akty przygotowawcze dla jej potencjalnego przymusowego wykonania już po wydaniu wyroku w sprawie T-217/06 ⁽¹⁾, w którym Sąd obniżył kwotę grzywny nałożonej na spółkę Arkema, chociaż tego samego dnia w wyroku w sprawie T-206/06 ⁽²⁾ (następnie potwierdzonym postanowieniem Trybunału w sprawie C-421/11 P ⁽³⁾) Sąd nie zmienił kwot grzywien nałożonych na Total SA i Elf Aquitaine SA. Te pisma księgowego nie stanowią aktów przymusowej egzekucji i, co za tym idzie, nie określają „ostatecznego stanowiska” Komisji. Ponadto pisma te nie wywołują wiążących skutków prawnych odmiennych od tych wynikających z decyzji w sprawie metakrylanów, której nie można już zakwestionować ze względu na wyczerpanie przez drugą stronę odwołania możliwości jej zaskarżenia. Drugi zarzut odwołania jest związany z tym, że, wydając zaskarżony wyrok, Sąd nie uwzględnił zasad związanych z zawisłością sporu oraz powagą rzeczy osądzonej wynikającej z postanowienia wydanego przez Trybunał w sprawie C-421/11 P.

Wreszcie, dotyczący sprzeczności uzasadnienia zarzut trzeci został przedstawiony tytułem ewentualnym, na wypadek nieuwzględnienia przez Trybunał zarzutów pierwszego i drugiego. W pkt 113 zaskarżonego wyroku Sąd miał błędnie stwierdzić, że roszczenia Komisji tak wobec spółki Arkema, jak wobec ogółu solidarnie współzobowiązanych zostały w pełni zaspokojone, podczas gdy w jego pkt 9 miał on słusznie zauważyć, że Arkema żałowała, iż nie może upoważnić Komisji do zatrzymania żadnej kwoty na wypadek gdyby jej skarga do sądu wspólnotowego została rozpatrzona pozytywnie. Ta wewnętrzna sprzeczność uzasadnienia wywiera piętno na przeprowadzonym przez Sąd co do istoty sprawy rozumowaniu i stanowi wystarczający powód do stwierdzenia nieważności zaskarżonego wyroku.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2011:251

⁽²⁾ ECLI:EU:T:2011:250

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2012:60

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2015 r. w sprawie T-10/13, Bank of Industry and Mine/Rada, wniesione w dniu 13 lipca 2015 r. przez Bank of Industry and Mine

(Sprawa C-358/15 P)

(2015/C 294/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Bank of Industry and Mine (przedstawiciele: adwokaci E. Rosenfeld i S. Perrotet)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (pierwsza izba) w sprawie T-10/13, doręczonego wnoszącemu odwołanie w dniu 5 maja 2015 r., którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez spółkę Bank of Industry and Mine i obciążył ją kosztami postępowania;
- orzeczenie zgodnie z żądaniami skargi w pierwszej instancji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi siedem zarzutów.

Po pierwsze, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, w pkt 99 zaskarżonego wyroku, że Rada przyjęła decyzję 2012/635⁽¹⁾ na podstawie art. 29 TUE i wyciągając z tego wniosek, w pkt 101 tego wyroku, że decyzja ta nie musiała spełniać wymogów określonych w art. 215 ust. 2 TFUE. Sąd naruszył też prawo, orzekając, w pkt 105 zaskarżonego wyroku, że Rada miała prawo przewidzieć kompetencje wykonawcze na warunkach określonych w art. 291 ust. 2 TFUE. Dodatkowo Rada po raz kolejny naruszyła prawo, uznając, że warunki pozwalające na zastosowanie postanowień art. 291 ust. 1 TFUE zostały spełnione. Procedura określona w art. 215 TFUE jest bowiem jedyną procedurą mającą zastosowanie w dziedzinie środków ograniczających. Artykuł 291 ust. 2 TFUE nie ma wobec tego zastosowania, tym bardziej, że postanowienie to stosuje się wyłącznie do środków, które wymagają środków wykonawczych. Tymczasem środki w postaci zamrożenia funduszy z samej swej istoty nie wymagają środków wykonawczych. Tym samym nie są objęte przedmiotowym zakresem stosowania art. 291 ust. 2 TFUE. Ponadto warunki zastosowania art. 291 ust. 2 TFUE nie zostały spełnione, gdyż w zaskarżonych aktach Rada prawidłowo nie uzasadniła potrzeby skorzystania z tej procedury.

Po drugie, wnosząca odwołanie nie zgadza się ze stwierdzeniem Sądu, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413⁽²⁾ w brzmieniu zmienionym decyzjami 2012/35⁽³⁾ i 2012/635 oraz art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 267/2012⁽⁴⁾ nie naruszają zasad pewności i przewidywalności prawa, proporcjonalności oraz nie godzą w jej prawo własności. Kryterium istotności pod względem ilościowym i jakościowym, do którego odwołał się Sąd w pkt 79 zaskarżonego wyroku, nie zostało sformułowane w zaskarżonych aktach. Sąd sam stworzył to kryterium po to, by uwiarygodnić zaskarżone akty. Dodatkowo sam stwierdził, że kryterium to jest niejasne, nieprecyzyjne i nieproporcjonalne. Sąd naruszył więc prawo, uznając, że fakt, iż wnosząca odwołanie dokonuje płatności na rzecz państwa irańskiego stanowi wsparcie w rozumieniu zaskarżonych aktów.

Po trzecie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył prawo w pkt 135 i 136 wyroku, stwierdzając, że zaskarżone akty zostały wystarczająco uzasadnione, mimo iż sam, w pkt 134 zaskarżonego wyroku, stwierdził, że zaskarżone akty nie zawierają uściśleń co do trybu i zakresu wsparcia, którego udzielanie mu się zarzuca. Ponadto z lektury zaskarżonych aktów wnosząca odwołanie nie była w stanie zrozumieć powodów, dla których została objęta sankcjami, co świadczy o tym, że zaskarżone akty nie zostały uzasadnione w sposób wystarczający.

Po czwarte, Sąd naruszył prawo, uznając, w pkt 163 zaskarżonego wyroku, że brak weryfikacji sytuacji wnoszącej odwołanie w przepisany termin nie sprawia, że decyzja o utrzymaniu jej nazwy w wykazie podmiotów objętych sankcjami jest niezgodna z prawem, mimo że ów obowiązek ma charakter w pełni obiektywny.

Po piąte, Sąd naruszył prawo, uznając, że zaskarżone decyzje nie naruszają praw podstawowych wnoszącej odwołanie i nie są nieproporcjonalne, mimo że zaskarżone decyzje są niejasne i nieprecyzyjne. Podobnie sformułowane przez Sąd kryterium istotności pod względem ilościowym i jakościowym jest całkowicie arbitralne.

Po szóste Sąd naruszył prawo w pkt 179 i 183 zaskarżonego wyroku, stwierdzając, że wnosząca odwołanie udzielała wsparcia rządowi irańskiemu, gdyż dokonywała na jego rzecz obowiązkowych płatności, które w rzeczywistości były niczym innym, jak podatkami, zaś wnosząca odwołanie znajdowała się w sytuacji porównywalnej do sytuacji zwykłego podatnika.

Wreszcie, Sąd nie stwierdził, że Rada naruszyła zasadę niedyskryminacji, gdyż objęła wnosząca odwołanie sankcjami ze względu na płatności, jakich dokonywała na rzecz państwa irańskiego, a nie uczynił tak w przypadku innych przedsiębiorstw podlegających obowiązkowi dokonywania takich płatności.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).